

شعر (۲۲)	چند واله بهستان گردیدن شرمی از روی خداها پدید کرد	غزل (۷۶)
<p>تلخی بغم شکر لبان بود جانے زین دست کی توان بود یک دست متلع و وجهان بود زین رنگ ولی نمی توان بود پیدا گویم و لم نهسان بود نام آهوسنے توان بود بانیم کرشمه یک جهان بود در چشم زدن ز مردمان بود تا پیش لب تو نام شان بود رخسار تو رنگ ارغوان بود مہتاب بنارت کستان بود این شمع مندرغ و دمان بود تاب رخ تو ز دل توان بود</p>	<p>ذوقی کہ دلم بکام حسان بود با دست نگار بسته جان بود دستت و لها یگان یگان بود لعل تو دلم برنگ پان بود گفتی دہنم دولت چسان بود چشمان ترا ز عیب ننگ است دو ز گسست نیم خوابت دیدیم کہ غمزنہ تو و لها خون شد دل شہد تلخ گفتار تا بادہ ارغوان کشیدے در پردہ جان خیال رویت رسوا شدہ دل بد لغ مہرت ای مہر و مہ از رخ تو بتیاب</p>	

<p>رفتار خوشت ز تن روان برود موی کمر تو از میان برود خطی از عمر جادوان برود هر دل که بباخت نقد جان برود نام تو کسی که بر زبان برود از کومی تو سوی آسمان برود از کومی تو خواب پاپان برود سوز تپ دل با ستخوان برود</p>	<p>دیگر چه بری بالیت ای سرود تاب دل زار نا تو انغم هر کس که ترا بر کشیده این طرفه که در قمار عشقت افتاد چون نام برز باهنها سریاوز ناله ام که گردم بختم خوابید و آب چشم چون شمع هوای شام وصلت</p>	
<p>شعر (۲۱)</p>	<p>دست و اله سوی گریبان از دست تو طرفه داستان برود</p>	<p>غزل (۷۷)</p>
<p>در داکه با و نمی توان برود بود آنچه که بردنی همان برود دیگر چه بود که میستوان برود آن است که جان این آن برود حسن نکین دلم از آن برود</p>	<p>دردی که مراد دل توان برود جانم غم او ازین جهسان برود دل برد او ای یار و جان برود آن حسن طبع دل بان برود یا در افتاد بخت شورم</p>	

<p> آتش پی مغز استخوان برد این دولت زلف آن کمان برد هر دل که بود بر سنان برد دستی از ناز تا میان برد کوناله من به لامکان برد راهی بخدای بے نشان برد حسن از درد دست کاروان برد دل از بر بیدلان چسان برد برخاسته قدر رستان برد با دامن خود کشان کشان برد در کوچه یار نو جوان برد در کوشش جور پاسبان برد این شیشه بقیمت گران برد مهری از داغ نیکوان برد تا کعبه دلم باستان برد </p>	<p> چون شمع هوای شعله رویم محسوسم ز تیر او جانمانند مژگان دراز دست قاتل گفتم که دلم به هیچ بستان گم گشته شوق آن دماغم در فکر دمان این تمان دل از روی غبار خط هوید است با دست نگار بسته دلبر شمشاد به همسری آن سرو بگذشت و غبار نانا تو انم پیر نسکیم ز دشمنی ما بس دل که پاس خاطر عشق دل برد بسنگ پاره طفله خوش محضر نیکبای دل منظور طواف خویشتن بود </p>
--	---

تا دیر مغسان چو رفت واله پیما نه دل بار مغسان برد	
غزل (۷۰) رویت را می غنیمت مقوطه	شعر (۱۲)
گل شاخ است از ان عارض زیبا بردار در شبستان غم از ماتم پروانه پرس دم شیر گئی آن لب نوشین تازد هر شبی بر سر طوبی است عجب غوغائی عاشق سرو قدش را سر آرام کجاست نیست قمری بسر سرو که یکدل شده چند در آئینه محو قد و بجز باشی بار شوریدگی عشق نتا بد نخک سرمسور سرافرازی دیگر دار و انکه حق جوی فتاده است درین دافنا دیدم انگور تباک دل من آبله شد مختسب کاش درین بزم بحیرم مستی	سرور را میکشد آن قامت رعنا بردار شعله شمع بود زان رخ زیبا بردار دختر ز بود از شیشه صهبا بردار ناله را میکشد آن زلف حلیم بردار بمچو قمری بودش منزل و ما و ابر بردار دار و از قد تو فریاد و وبال بردار حیرت مانگر ای آئینه سیما بردار به که گردون بسپند و سر ما را بردار تا چهار شک بر دسدره و طوبی بردار میکند مرگ پی خویش تنها بردار از چه کرده است فلک این همه ما بردار دل ما را کشد از گردن مینا بردار

جام می را چه عجب دیده اگر پر خون است هست از آن مذکمه نشه صهبای پروار

جلوه قامت آن رشک مسیحا و اله

طرفه کرده است با حشر تماشا بردار

شعر (۱۷)

غزل (۷۹) روایت ز امی منقوط

تشنه داری آب حیوانی هنوز
 آنچه بودی باشی و آنی هنوز
 همچو چشم خویش قتالی هنوز
 چون دمان خویش پنهانی هنوز
 صورت عالم نمیدانی هنوز
 چون سپر رخ زیر دامانی هنوز
 بر سر عهدی و پیمانانی هنوز
 میگذارم با پریشانی هنوز
 میکند چشمت نگهبانی هنوز
 امی شهیدان این گرانجانی هنوز
 نالم از بس تنگ میدانی هنوز

از فراتم کشتی جانانی هنوز
 خط و مید و آفت جانی هنوز
 گرچه با مردم نمیداری سر
 ای حدیث رفته در هر گوشه
 اکیه داری پیش رو آئینه را
 سوختی پروانه ساختم و ز حجاب
 باشکستن بسته عهد درست
 یک شبی زلف تو در کف دشتم
 نیک بدست است و دلهای کسان
 میرود قاتل سبک از خاک ما
 ناله را در شش جبهت سرداده ام

<p>می پذیرد زیر زمین ماسه همنوز بے با گفتم و ارزانی همنوز دامن از خاکم بر افشانی همنوز نالہ ام باشد نیستانی همنوز نیستم چون نالہ زندانی همنوز</p>	<p>در دل او حسرت تصویر کمیت ای لب غسل کسی قدر ترا خاک گشتم در هوای دامن در تلاش نیواری مردہ ام گرچه در زنجیر جا دارم وسل</p>
<p>شعر (۱۷)</p>	<p>والہا فکرت پریشان کرده اند کار داری باغ نوحوانی همنوز</p>
<p>ای منت بلبیل گل مانی همنوز زان دو کاکل سنبستانی همنوز سودہ گرد و در کف مانی همنوز مر ترا یوسف بود ثمانی همنوز حرفی از الفت نینخواستی همنوز ہمچنان نشکستہ پیمانی همنوز ہم بان حسن و بان آئی همنوز دوست از دشمن میدانی همنوز</p>	<p>سبزہ ات رست و گلستانی همنوز نگرستانی بہ چشمان سیاہ خامہ در تصویر خط و خال تو ایکہ در خوبی تو اول بودہ خط پدید از صفحہ رخسارست بستہ بودی با ککہ عہد شکست گرچه آن خوبی نماندت این زمان دوستت عاشق بود دشمن قریب</p>

<p>میکنند گو یا شفت خوانی هنوز یوسف دل هست ز ندانی هنوز آنچه میدانی نمیدانی هنوز بوسه جنبش راست ارزانی هنوز آئینه ساز است حیرانی هنوز عشق ما باشد بیایا بیایا هنوز طفل اشک ماست دامانی هنوز سینه لعل است پیکانی هنوز</p>	<p>نکست روان حال تو بر شهید لب گرچه خس پوشت شده چاه ذقن گفتمیم و انم فلانی حال تو بوالعجب سال سیاهی خطت محوروی تست دل در زیر گل حسن امن بر کمر از خط زده است گرچه دامان وقت خار دشت شد گو یا حسرتی شنیده است از لب</p>
---	---

<p>شعر (۱۷)</p>	<p>شد دل و اله خراب از عشق تو خانه آبادان تو مهسانی هنوز</p>	<p>غزل (۱۸)</p>
-----------------	---	-----------------

<p>حرفی از دانش منخوانی هنوز نوحه من یوسفستانی هنوز خط کسند مشق سخندان هنوز می نماید جستجو مانی هنوز پرده بر افکن که همسانی هنوز</p>	<p>خط بر آوردی و تا داسی هنوز جو شدت خوبی از ان چاه ذقن شد و گرگون صورت آئینه ات در عدم نقش وجود آن کمر مرحبا است به نیربان بزم دل</p>
--	--

<p>بس گران قدری وارزانی هنوز ای جهان جان به از جانی هنوز آه اگر در بند در مانی هنوز تو ز خون با ناپشیمانی هنوز قطره ای ابر نیسانی هنوز هست آهوزان سیا بانی هنوز هم بان شهید و بان شانی هنوز بے بیاهستی وارزانی هنوز وہ چه پیدائی کہ نہسانی هنوز ضبط خود از خندہ نتوانی هنوز در تلاش حور و علمانی هنوز</p>	<p>دل و ہر کس ترا آرد بدست بیدلان جان جہانت گفته اند ایکہ درد عاشقی واری بدل جو ہر تغیت عرق از شرم کرد بس گہرافتانندی و در چشم ما جذب مجنون کم نشد در زیر خاک گرچہ لب شد صرف ز نور خطت جان فدا کردن بہای وصل تست وہ چه پنهانی کہ پیدا بنمیت گرچہ از خط عنچہ ات و لتنگ شد زا ہداترک نکویان گفتہ</p>	
<p>شعر (۱۱)</p>	<p>سر بسو دایستان رفت بیاد والہا ورفکر سامانی هنوز</p>	<p>غزل (۸۲)</p>
<p>کہ فلاطون شدہ پر تو فلک آن امروز ایکہ چون نام خودی فعل حکیمان امروز</p>	<p>جوش خم چون نرند گوشہ ایوان امروز لیت نر صاحب صاحب ہنر ذی حکمت</p>	

<p>جرمنی هستی و یا جرمنی از فضل و ادب جتاده رسه کاناخا تو بنالیش کردی مر حبا مجلس اسلام که در لاهور است آمده مایه نکونامی سر دای ترا سنسکرت آنهمه آسان بگیرتی تو بیاد عربی نیز تو اش صاحب تحقیق الیوم چشم روشن شده از مقدمت این مدرسه قائمیت حضرت قیوم بدار او که نسبت</p>	<p>که شد از فیض تو پنجاب چستان مرو خوش بیان میکنند مرتبه بنیان مرو میران انجمنی با فرو با شان مرو هر قدر رفته ز تو خیر نمایان مرو که سبق پیش تو مشکل برد انسان مرو فارسی نیز تو اش فارس میدان مرو نور علم آمده گوئی بدستان مرو قیمتی چون تو پی قوم مسلمان مرو</p>
---	--

بمچو طبل که کند سر بهاران نغمه
 گشته واله بهوای تو غزنجان مرو

غزل (۸۳)	رویت شین محبسه	شعر (۱۷)
----------	----------------	----------

<p>یارب مرا ز غم کرد اندر بخشش جانان صفا سینه خود از عبا بخشش تا چند آشنای تو لب تشنه وصال کوتاه کرده دور فلک عهد وصل را</p>	<p>گلشن به بلبلان مین لاله زار بخشش رفته است اگر گناه ازین خاکسار بخشش ای بحر حسن نخت بوس و کنار بخشش تازی نزلت خویش بپشبهاتی بخشش</p>
---	---

<p>دل ابروی تو دید و ز طاق حرم گزشت بکشا بجام زرگس و نغم صبح کن در صحن باغ آن مژه را نیم باز کن سنبلیله چه عقده که ز شوقت بکار است که موشگان از میانست تو ان شدن ای شور تازه از نمک افکنده در جهان دین و دلم ر بوده در و حنای تست روزی دمان بغایت بکشای دلی سخن قاصد بیار زان لب جان بخش و عده ایام انتظار گزشت از سر حساب یارب شفیع من نبود جز گناه من سیما چشم آئینه را کحل جوهر است</p>	<p>این بت پرست را بدم ذوالفقار بخش بیمار را غذا ز می خوشگوار بخش پیراهن دریده زرگس بخار بخش بکشای جعد و نافه سیاه بهار بخش اندیشه تار مو بکند گر هزار بخش زان لعل بوسه من دل نگار بخش یا دزد یا متاع من ای نگار بخش زین خاتم حکومت جم در مزار بخش ذوق حیات تازه ام از انتظار بخش قاصد نوید وصل فسزون از شمار بخش بدستیم بانگه پر خمار بخش دل را به بقیراری الفت قرار بخش</p>
---	---

شعر (۱۶)

باشد ترانه سنجی طبل زیر و سه گل
 ذوق سخن به واله خود زان عذار بخش

غزل (۴۷)

بسته از خون هم چون غنچه گل به بهش

هست در پرده دلم زخمی تیغ گل بهش

ترک چشمش که بود غمزه قاتل سپهرش
 حیرش و دهد از دیدن چشم سپهرش
 مردمان است نشاط عجیبی از نگهش
 هرگز اباده دهد ساقی چشم سپهرش
 از گل خنده ساقی شنوم بوی شراب
 رتبه عشق دو بالا شود از شوخی حسن
 از چه زلف سیه یار پریشان افتاد
 آفتاب که وزیرش مه کنعان باشد
 از فلک پس اگر شرم ندارد ز رخت
 لاغری بن که نمایم بنظر با چو هلال
 قیس را تیرگی نخت بود صبح امید
 ناز دار و ببه و مهر فلک داغ جنون
 میرود و در طلب دیر و تنهای سرم
 زاری طبل ما آب رخ گل فسنود

خون ناموس چکد از دم تیغ نگهش
 دل آینه بود صید بدام نگهش
 سره گو یا شب عیدت بچشم سپهرش
 رقصه از جوش طرب بر سر مرگان نگهش
 چه دم قفل میاست مگر قافا مقننش
 پر صدانانه دل شد ز شکست کلهش
 نقد جان و کهر دل چو بود در گمش
 چون ندانند حسینان جهان پادشش
 از چه در کاستن افتاد و چه چارهش
 بوته شد بهر که از غم روی چو مهرش
 جلوه عارض لیلی است بر روز سپهرش
 سر عشاق از آن روز که شد پای مهرش
 مهر که در کوچه این دست نداندرش
 تر بود خنده او از اثر چاه مهرش

چه تو ابله که نه بخشند ترا ای قاتل

	واله زار اگر قتل کنی بی گنہش	
شعر (۱۷)	رودیت لام	غزل (۱۵)
<p>صبح عیدست بحشم شب بیماری دل مشکل افتاد ازین فتنه نگهداری دل نگس یار نپر و اخت به بیماری دل کم نگه چشم تو افتاد ز بسیاری دل چون نصیحت کنمت بهر نگهداری دل که بگوی تو شدم از ره غمخواری دل میکند داغ بدرد تو پرستاری دل طپش دل غم دل کا هس دل زاری دل سخنی گفته ام از قدر خسریداری دل نامه گر بنویسم ز هواداری دل میکند خنده اگر می شنود زاری دل حسن او بود که آمد به طلبگاری دل خانه سینه خراب است ز معماری دل</p>	<p>خوش بود در غم آن زلف سیه آری دل شده منظور نگاه تو گرفتار سے دل کیست دیگر بجهان چاره گزارری دل نگند که نظری بجانب ما معذورست دلبری همچو ترا دل شکنی می زبید کارم آرزو ز غمخواری اجاب گزشت عالمش ز برنگین باد ز ما ما ہی چار چیز است که با خود ز عدم آوریم ولم این تنگ مانان نستانند به هیچ میکند کا غذا باوش بت باز بکوشم طفل شوخی که نم عاشق مشیدانی او دل ما بود که شد طالب حسنش ز ازل گر و غم ریخته در هر طرفش بر سرهم</p>	

<p>تا بچشمان تو منظور نظر آمده است کعبه از دور بگرد سرا و میگردد نالهای منفسان داد غبارم بر باد</p>	<p>ساغری نیست زین بزم لبشاری دل هر کرا هسته‌هی سوی پرستاری دل حاصل این بود که دیدم ز هوا داری دل</p>
	<p>واله از ساده دلیهای محبت نسریاد دارم از آئینه رویان هوس یاری دل</p>
<p>غزل (۸۶)</p>	<p>ردیف میسم</p>
<p>گیرم که ضبط ناله کنم غم نهسان کنم عاشق مباد ساده بران آستان چون هر گاه دیده سائل دیدار میشود وار و دلم ز دست تو در پرده ناله‌ها خاموشم و جهان به فغان است چون شود زاری اگر کنم لفر اغت مرا چه بزم طغلی و از حجاب گویی سخن بغیب یکچند باش با من دل داده ای سپهر بر جیب با مهر کند خنده دانشش</p>	<p>هر گاه رخ ز پرده نمائی چسان کنم با بخت خفته آشتی پاسبان کنم همچون گدا بگوی تو آیم فغان کنم جور از تو بنیم و گله از آسمان کنم واوی اگر ز جور تو نامهربان کنم من بنده ام تو هر چه پسندی همان کنم اشک است قاصدی که بگویت وان کنم تا در طریق دلبریت کاروان کنم در خلوتیکه ناز ترا امتحان کنم</p>

شعر (۱۶)

<p>پیرانه سال بامی دو ساله ساهستم جام شکسته که دوش نام کرده اند جان بهر وصل و ادم و جان نیافتم من وی گل زینیم و گل وی آن نگار عهدی میانه من و صیاد رفته است بلبل گلستان نکند آشیانه را</p>	<p>چون چاره نماند که خود را جوان کنم شرم آیدم که نذر به سپهر معان کنم سودی نکرده ام که دریغ از زبان کنم صلحی ست در بهار که با باغبان کنم تا آشیان کنم به قفس آشیان کنم گر شیونی سرازستم گلرخان کنم</p>	
<p>غزل (۹۶)</p>	<p>سوگند ابروان کسی و الهما که باز تسخیر ملک نظم به تیغ زبان کنم</p>	<p>شعر (۱۳)</p>
<p>هر در و سر که بود علاجش نموده ایم از وعده وفای تو شرمنده بوده ایم آن عقده که بود ز داغ تو حل نشد قاتل که فکر کشتن ما میکنی مکن خاموشی است پیش تو طومار ناله ما وصفت بیان حوصله مرد میکند بوی گل نسیم سحر را خبر نشد</p>	<p>صندل بود سر که بیای تو سوده ایم این آزموده بار دیگر آزموده ایم دل را هزار بار فرون خون نموده ایم ما عشق و لغز و ترا شمع دوده ایم فریاد کس نمی شنوی ما شنوده ایم خود را ستوده ایم ترا تا ستوده ایم کز آرزوی بزم که از خود بوده ایم</p>	

روشن شود ز طلعت آن ماه چشم ما ما را ز قد یار الفت بود مد آه آئینه دار آمدن خط بروی کیست بستر اگر ز خار بود خواب محل است این دانه های اشک که داریم در کنار	این فال را ز سوره یوسف کشوده ایم صغری بر آن خال عذارش فروده ایم زنگی که ماز گوشه خاطر زدوده ایم مژگان یار در نظر آمد غنوده ایم کشت امید ماست که آنرا دروده ایم
---	--

غزل (۸۸)	واله بیا و گوش بده گرترا دلی است شغری بهم صغیری بیدل سروده ایم	شعر (۱۳)
----------	---	----------

گرفتب ناله در غم آن خوش سپر کنم از درد چاره سازی درد جگر کنم در زیر کوه ضعف دو دستم ز کار ماند کردم هزار آه و یکی کار گشت پروانه وار سوزم در تیره شام بچشم یک صبح سرکش ز گریبان بکلبه ام پایم مباد جز سر کویت اگر روم مطلوب کوی هست ز اینک کعبه ام	ای تنفس چه چاره باین چشم تر کنم هر داغ سینه مرهم داغ دگر کنم آن دسترس کجاست که خاکی بسرم کنم زین پس سرود که ناله برگ اثر کنم نبود بغیر ناله چه اغی که بر کنم تا مهر را نهفته بحیب حسر کنم چشم مباد غیر ترا اگر نظر کنم مقصود روی تست چو مصحف بر کنم
---	--

<p>دورست از ادب کتب پاسوی تو روم شام و سحر بجز ندارم بیا که من خط مرا ببال کبوتر چه استیاج دور از دیار و یارم و از جور روزگار</p>	<p>تا سر کنم ره تو قدم را ز سر کنم زلف و رخ تو بینم و شام و سحر کنم هر سطر را ز شوق تو بال و گر کنم واله کنم شکایت و زین بیشتر کنم</p>	
<p>غزل (۸۹)</p>	<p>گریم چنانکه خون چکد از چشم آسمان نالم چنانکه گوش مه و مهر کر کنم</p>	<p>شعر (۹)</p>
<p>بدل یاد رخسار جانانه دارم سزدگر بنا زد من آشنائی ز دم دست بر سر بسودای زلفش نداغم بلوی که راهم فتاده چهارنجه شد دست سیمین طفلان کشا هم نفس زخمه پلوی من مزن محتسب سنگ زهار بروی به آباویم سیل تر دست نازد</p>	<p>چراغی ببالین پروانه دارم بتی از وفا سخت بیگانه دارم از ان درد جانگاه در شانه دارم که لغزش بهر گام مستانه دارم عجب از دل سنگ دیوانه دارم نگه کن که دارم دله یا ندارم که خون جامی صهبایه پیمانه دارم ز ویرانی خویشتن خانه دارم</p>	
<p>بدل حبت وجود دارم از یار اولم</p>		

شعر (۱۳)	نه آهنگ کعبه نه بت خانه دارم	غزل (۹۰)
<p>خاطری جمع از ان زلف پیشان دارم چه قدر چشم تا شاز تو حیران دارم بمچو گل چاک جگر زان لب خندان دارم منکه با دامن تر دین گریان دارم نظری بر صدق و نیجه مر جان دارم سرخ از خون جگر چسب شرکان دارم خلش خندش ابروی تو در جان دارم بسکه در سر هوس خار مغیلان دارم شمع روشن بکن ای ناله که مهان دارم دل خود فرش ره همت پکان دارم خط تقدیر مگر از خط ریجان دارم سبز بنجم که نظر بر رخ سبز ان دارم</p>	<p>سز سودای خط و خال بسامان دارم هر چه آید نظر آینه جلوه تست چاره کار من از سوزن عیبی مطلب چه کند بادل من آتش دوزخ زاهد گفت هر سائل ازین بحر نشد پر زهر وار و دست خنابسته نگاری من جم چه عجب گریه تنم تیغ کشد هر سر سوی پای پر آبله ام منت هر هم نکشد شب هجرت رسیده است غم دوست نه فلک تا چه بود در نظر بنیایم شده سر مشق نگارم خط سبز رخ یار عشق سبز ان کجایشخیه نامه کجا</p>	
شعر (۱۴)	<p>دل آگایم و دلخواه من آمد و آمد که چراغی بره گسرد و مسلمان دارم</p>	غزل (۹۱)

<p>چشم پر خون دل محزون تن بیجان دارم نکلی بر جگر از حسن ملیحان دارم اشک در دیده به از گوهر غلطان دارم که بدل مهر رخ آن مه تابان دارم که ز هر موسی به تن خنجر و پیکان دارم پی گوار و اش این گوشه دامان دارم تا نه پیشکش بزم خموشان دارم که لبی تشنه آن چاه ز سخندان دارم بین که این جنس گرانمایه چه زان دارم کافر مگر هوس روضه رضوان دارم مور را طعنه زن نخت سلیمان دارم من در دیکه جگر خون کن در مان دارم زان گل اشک که در دهن مژگان دارم</p>	<p>طرفه سامان غم از دوری جانان دارم شور سودای من از شور قیامت کم نیست بسکه بر یاد رخ پر عرقی میگریم بر رخم باز در صبح سعادت شده است زخمی آن مرده ام حال من خسته میر طفل اشک است جگر گوشه چشم تر من سر مه ساز گس شوخی ست طلبکار و لم هوس کوثر و سر شپه حیوانم نیست بگنهی هست بهای دل و دینم ای شوخ شوق روی تو بدل دارم در ندب عشق در مقامی که کنم ملک قناعت آباد نیست جز شربت صیقل تو علاج دل من جگر لعل بدخشان بفشردن بد هم</p>	
<p>شعر (۱۸)</p>	<p>تو سفر کردی و من در وطن ز دوری تو خانه آباد چو واله دل ویران دارم</p>	<p>غزل (۹۲)</p>

کردش بدیده کشم با صفاروم
 خوابم چو بوی گل بهوشش جاروم
 هر جا که خسته دل بغم دلرباروم
 پیغام وصل گلبدنی برب صباست
 فردوس بر تصور و تصور است ننگش
 پنهان ز خلق با دهنوشتم چو مهر و ماه
 رفتم جوان و پرشدم بر در غمش
 دل دانی شود ز فضای جهان مگر
 هر دم حرف ز خصم محبت نمیشود
 مسجد شیخ و تکیه آمد ز بت پرست
 عربان تنی ست برگ نام ز حادثات
 در دست من فتد دل روشن بنگ مهر
 دستم نداد سایه دیوار کنج کفتر
 در دور همچو قطره باران به انقلاب
 کوروی سرنخ و سبزی نخچی که پیش دوست

خالم بچشم کر بره تو تیاروم
 از خود ریمده همه با و صباروم
 بیکس روم غریب روم مبتلاروم
 از خود درین چمن ز روم صبح یاروم
 ناصح بگوز کوچیه جانان کجاروم
 هر صبح و شام جام بکف بر ملاروم
 اکنون کجا چو حلقه بقدر و تاروم
 در سر زین عشق کسب هواروم
 حاشا که من زور در راه دواروم
 کیسو براه خویش ازین خانه باروم
 بر باد همچو گل نه بفکر قباروم
 گر همچو صبح بر ره صدق و صفاروم
 معذورم از بسایه بال چهاروم
 دل آب میشود ز نهیب رواروم
 از بهر پایوس بر ننگ خاروم

<p>از عمر بر خورم چو بر رسم دعا روم کا ہم ز جای از کشش کهر باروم</p>	<p>و شام تلخ زبان لب شیرین لذتی است بی جذب وصل نیست ز خود رفتنم بچهر</p>	
<p>(۱۳)</p>	<p>قاتل نشان کنج شهیدان و بدینا والہ چو از نیازی خونیہا روم</p>	<p>غزل (۹۲)</p>
<p>جان مایوس می چکد ز بزم دل مجوس می چکد ز بزم آہ محسوس می چکد ز بزم بانگ ناتوس می چکد ز بزم شمع فانوس می چکد ز بزم پرطاؤس می چکد ز بزم خون ناموس می چکد ز بزم ہجو سالوس می چکد ز بزم غفل کوس می چکد ز بزم جان مایوس می چکد ز بزم کف افسوس می چکد ز بزم</p>	<p>آہ و افسوس می چکد ز بزم جای افسوس از نہیب فراق وہ کہ از دود دل برنگ چراغ دیر گردون پر از فغان من است راز حسنتش بہ پر وہ میگوم حرف نیزنگ جلوہ اش سرسبز توبہ رازنگ می پرواز روی مدح شرح محیل و من ہیہات در بیان شکوہ اہل دود غنچہ سان خندہ ام ہارفت تو ام خندہ حسرتی وارم</p>	

حرف معکوس می چکد ز بهم	چون نگین راست از سخن سازی
شعر (۱۷)	والهاشام غربت آن یار لفظ مانوس می چکد ز بهم غزل (۹۴)
<p>این نافه از خطاست که در چین فرو ختم چون کوه کن بساعت سنگین فرو ختم ازا خرید کردم اگر این فسرد ختم چین چین بائینه چین فسرد ختم حیرانی که بود بخود بین فسرد ختم نیشی که بود بالب نوشین فرو ختم نقد روان بگردن سیمین فرو ختم اشفتگی خریدم و تکمین فسرد ختم فر باد وار بالب شیرین فرو ختم از چاک سینه محل رنگین فرو ختم کونین را بخاطر نمکین فسرد ختم گرچه متاع عشق به تحسین فرو ختم</p>	<p>در چین کاشش دل خونین فرو ختم سختی کشم از آنکه بشیرین لبان دل داوم بعشق حسن ملجی متاع دل گوید رخس که بر سر بازار ناز حسن او محوروی ساده و آئینه گویدش خط زبان دراز تو گوید بعاشقان نامم بلند باد که در چار سوی عشق در بند زلف و سرحد ترکان چشم مست جانی که تلخ کام تمنافتاده بود بهر غلان خنجر سید او گلر خان منظور یار جان هوادار و رو بود مقبول طبع حسن نیامد به نیم جو</p>

لشتم بنا که کرد سر کوی گلخسان زنگین نبو و چنگ گل از خون بلبله از دوستان دهر خریدم صفای دل خون گشتم از دلی که سپردم به لعل یار	یک بلبلی بهر گل زنگین فرود ختم روزیکه دل بدست نگارین فرود ختم هر جا که دشمنی ست باو کین فرود ختم این جام را بساوه زنگین فرود ختم
--	---

شعر (۱۵)

واله دکان آئینه چیدم بکوی یار
دیدم که دل با و بچه آئین فرود ختم

غزل (۹۵)

شاد کامم سو کوار کسیتیم
عاشق زار و نزار کسیتیم
لاغری داند شکار کسیتیم
خوارم و داغم که خوار کسیتیم
تو ندانی دل نگار کسیتیم
شوق داند جان سپار کسیتیم
دلبرم کو و لغار کسیتیم
کیت یار من بجار کسیتیم
شب نشین انتظار کسیتیم

سر بلندم خا کسار کسیتیم
شرمسار گوش و چشم مردم
صید فریب دور از فراق دست
خواریم را غزته دیگر بود
دل ترا تا کنه نگار ای چاره گر
جان به بازارش نمی ارزد به بیج
نیت بر جا دل ولی ز خمش بجاست
دست و دل دارم ندارم آگهی
دیدم اختر شمارم داده اند

<p>دست بر واروز نبض من طیب گفتش بهر که بستی این حنا گفتش کارم رو از پیش تست اشنا بر خاک من بیگانه وار هست فرود عده گاه او پرس</p>	<p>گر بداند بیتی را که میتم گفت خاشش من نگار میتم گفت خندان پیشکار میتم رفت و گفتا بر مزار میتم بقی را انتظار میتم</p>	
<p>غزل (۹۶)</p>	<p>همفنس در دل بیارم و الهبا می شناسی یار غار میتم</p>	<p>شعر (۱۶)</p>
<p>نشد چو شانه ز زلفی گره کشادستم بر جمع زر نشد آکوده از هوادستم بهار نیض و گردستگاه دروشی براه خاک نشینی من آن سرافزادم شکستگی است طلبکار و ستگیری من به فکر قافله عمر تا بسرزوه ام ببزر و دم بغم چشم سرمد سا هر چند بیا و آن صف مرگان ز بس بهم سو دم</p>	<p>گره ز کار دل من کند چه دادستم بجای غنچه و گل بوس ای صبادستم گرفت نقش گل از فرش بور یادستم که کس بدانشناسد ز نقش پا دستم پی شکستگی و هر شد عصادستم بناله آمده از دور و چون درادستم صداندا و چو مرگان بی صدادستم غبار شد بنظر همچو تو تیا دستم</p>	

<p>نشد ز چاک گریبان دمی رها دستم بدست شوق نداده هست تا چها دستم که میرود لبوی جیب بر ملا دستم گرفته بخت سیه طرفه در خدا دستم ز کار رفته تدبیر آشنا دستم ز کبر سید بان عیسی شفا دستم که برق طور کلفت دست تست با دستم</p>	<p>چو گل ز بسکه هوا دار دامن یارست متاع چاک گریبان صبر ارزانی که ام تنگ قبا جلوه بی نقاب نمود ز اشک شبنم سرخ آستین و نیچه من ز آشنائی دل غرقه ام به بحر سرشک مریض هجرم و معجون وصل می طلبم بپرست آئینه زان روی از دید بیضا</p>
---	--

<p>شعر (۱۲)</p>	<p>ز آستانه دل پای چون کشم و اله فتاده دامن عرش برین فراد دستم</p>	<p>غزل (۹۷)</p>
<p>شیشه داشتم و نذر شکستن کردم من افتاده شکست همه تن کردم صورت آئینه اش از پی دیدن کردم بهر دل تا سر کوهی تو نشمین کردم نرم از معجز عشقت دل آهین کردم خون گرم جگر سوخته روغن کردم</p>	<p>دل خود پاره ز دست بت رهنم کردم بهتری حاصل از آن طره پرفن کردم دل حیرت زده از مهر تو روشن کردم طائر سدره بردر شک باوجی که مراست سخت زنجیر من دلشده شایون دارم پی داعی که چراغ شب چهران باشد</p>	

<p>دست بر وار و ز نبض من طیب گفتش بهر که بستی این حنا گفتش کارم رو از پیش تست اشنا بر خاک من بیگانه وار هست فردا عده گاه او می پرس</p>	<p>گر بداند بیتی را که بستم گفت خاشش من نگار بستم گفت خندان پیشکار بستم رفت و گفتا بر مزار بستم بقی را انتظار بستم</p>	
<p>غزل (۹۶)</p>	<p>همفنس در دل بیارم و الهبا می شناسی یار غار بستم</p>	<p>شعر (۱۶)</p>
<p>نشد چو شانه ز زلفی گره کشاد بستم به جمع زر نشد آلوده از هوا بستم بیار نیض و گردستگاه دروشی براه خاک نشینی من آن سرافرازم شکستگی ست طلبکار دستگیری من به فکر قافله عمر تا بسرزده ام بسرزدم بغم چشم سرمه سا هر چند بیاد آن صف مرگان ز بس بهم سووم</p>	<p>گره ز کار دل من کند چه وا بستم بجای غنچه و گل بوس ای صبا بستم گرفت نقش گل از فرش بوریا بستم که کس جدا نشد ز نقش پا بستم پی شکستگی و هر شد عصاد بستم بناله آمده از دور چون در او بستم صداندا چو مرگان بی صدا بستم بخار شد بنظر همچو تو تیا بستم</p>	